

Overweging Allerzielen 2016 (Prinsenbeek)

Parabel van de panfluit en Openbaring 21,1-5a.6b-7

Thema: Alles is eindig maar liefde blijft

Het verlies van een dierbaar mens verbindt ons vandaag met elkaar. Straks noemen we hun namen en steken een kaarsje aan. We denken aan hen, we zien hen voor ons. We horen hun stem en hun lach en voelen hun aanwezigheid. Zó zijn onze lieve doden in ons midden....en toch ook weer niet...want zodra we aan hen denken, voelen we tegelijkertijd de leegte en het verdriet, de moeite en de pijn om zonder hen verder te leven....

Vandaag....op Allerzielen.... zijn we bij elkaar gekomen in de kerk van Prinsenbeek, een plek waar mensen samenkomen voor troost en hoop. Een plek waar we de paaskaars hebben aangestoken als teken van vertrouwen dat de dood niet het laatste is wat een mens kan overkomen. Een plek waar we zojuist verhalen hebben gehoord over nieuw leven en over een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waar de dood niet meer zal zijn Het zijn beelden die iets vertellen over ons verlangen naar een wereld zonder dood en verdriet, zonder angst en pijn. Ze vertellen over de overzijde van ons bestaan, over het leven voorbij ons aardse leven.

En deze beelden lijken wel op een droom....want zou het echt kunnen....een wereld zonder dood, zonder verdriet, zonder rouw....? Is dit ook onze droom? En hoe zou dat voor degenen zijn geweest die wij vandaag gedenken? Waar droomden zij over toen hun einde nabij was?

De beelden die ons vandaag worden aangereikt zijn beelden van vertrouwen en hoop dat onze lieve doden dáár zijn waar geen pijn meer is en geen verdriet. We hebben hen dit toegewenst toen we afscheid van hen namen..., toen we beseften dat we niet meer voor hen konden zorgen en hen overdroegen aan het eeuwig licht, aan de vrede, aan de rust en de stilte.... aan God....

En dan komen we weer bij de droom van Johannes uit...want hij droomt dat God bij mensen woont. Hij zegt niet of dit nu in de hemel is of op de aarde. Johannes zegt alleen dat God bij mensen woont....bij onze doden én bij ons die achter zijn gebleven.....

De hemel stellen we ons vaak voor als een plek van licht en vrede, een paradijs waar alles mooi en goed is en waar geen pijn en verdriet meer is. Dan kunnen we wel bedenken dat God er is. Maar hoe zit dat met ons die achterblijven...is God ook er ook in ons verdriet, in onze tranen om wie wij zo missen? Johannes kan daar dan wel over dromen....maar is dat ook onze droom? Waar vinden wij God? Waar vinden wij troost? Waar vinden wij licht als duisternis ons omringt?

Misschien herkent u momenten waarin u wordt opgetild uit uw verdriet....dat er een schouder is om uit te huilen, een kaartje op het goede moment, een goede vriend of vriendin die naar u luistert en die u voorzichtig leidt naar mooie en liefdevolle herinneringen. Dit zijn momenten van verwondering, momenten die we zelf niet in de hand hebben maar die ons overkomen. Dan voelt ons leven weer wat zachter en lichter...de breuk die de dood in ons leven heeft gebracht, voelt geheeld....al is het dikwijls maar voor een moment. Dan voelt ons leven anders....niet meer zo verlaten...niet meer zo leeg en verdrietig....Dan lijkt zich een nieuwe weg te openen die we mogen gaan...niet zonder maar mét de doden...want in elke herinnering vindt een ontmoeting plaats met de liefde die zij hebben geschonken...en dan beseffen we dat alles eindig is maar dat liefde blijft...voor altijd!

Liefde gaat voorbij de dood....dát vertelt ons ook de parabel van de panfluit....het is een opstandingsverhaal voor hen die zijn gestorven én voor hen die verder gaan.....Het is een verhaal dat ons vertelt dat als leven uit ons weg vloeit...door de dood of door intens verdriet....dat ons leven tóch niet eindig is. Het verhaal van de panfluit geeft zicht op een ánder leven...We weten niet hoe dit er uit zal zien.... Maar we weten wel dat God ons niet alleen laat... de doden niet én ook de levenden niet.

En samen zingen doden én levenden een lied voor elkaar dat wij zó mogen verstaan:

Horen jullie mij? Ik leef, ik leef!

Meer dan ooit te voren.

Ik leef, ik zing, ik fluit!